

[Henry Christensen.]
 de individuelle fradrag, der er gældende i vor skattelovgivning, med standardfradrag. Jeg kan da godt se, at et standardfradrag kunne være rart, for det betød, at adskillige kunne få et fradrag uden at have haft udgifter svarende dertil, og det allermest rare er selvfølgelig at få fradrag, som man ikke har nogen som helst udgifter til at begrunde. Men det måtte for det første medføre, at man skulle operere med højere skatteprocenter, fordi man så til en del mennesker skulle give skattelettelser eller fradragmuligheder, som de ikke havde nogen grundelse for. For det andet måtte virkningen specielt for lønmodtagerne blive, at man gjorde en urimelig forskelsbehandling, at man fik et system, der var individuelt uretfærdigt og betød, at man beskattede den del af lønmodtagerne, der havde udgifter til pensionsordninger, forsikringsordninger o. lign., hårdere, end de ville blive under det system, man nu har indført. Derfor er dette et individuelt retfærdigere system, og det er videre et system, som i sig indebærer et incitament til, hvad vi må betegne som noget samfundsnyttigt, nemlig til interesse i livsforsikringer, renteforsikringer, pensionsordninger, andre forsikringsordninger osv. Derfor skal jeg ganske ærlig vedstå, at jeg betragter denne ændring som positiv og god, og jeg vil føje til, at jeg tror, at det, at flere bevarer interessen for, hvordan deres selvangivelse kommer til at se ud, vil skatteyderne meget hurtigt finde først og fremmest er i deres egen interesse.

Må jeg så gøre en enkelt bemærkning om den økonomiske politik og det, som hr. Per Hækkerup så foragteligt citerede mig for, det jeg kaldte „de bogholderimæssige betragtninger“. Jeg mener virkelig, at der i adskillige af de diskussioner, der har været ført om kasseoverskud med videre, har været temmelig mange bogholderimæssige betragtninger. Det, det har drejet sig om her med den strammere finanspolitik, har, som det ofte har været tilfældet, været at tilvejebringe forudsætningerne for at lette finansieringen, lette kreditvilkårene for derved at styrke produktionen og beskæftigelsen i samfundet. Det er det, som ofte har været formålet. Et andet formål har naturligvis ofte været at begrænse det

samlede efterspørgselspres. Her var det det første, der i meget høj grad var formålet, og jeg skal om lidt begrunde hvorfor.

Men er det formålet, kan man, hvis man tilvejebringer en strammere finanspolitik, gå forskellige veje for at lette kreditten. Om staten gør det ved at etablere en udlånsordning, eller om den gør det ved at bruge kasseoverskuddet til at aftale en ordning med Nationalbanken eller kreditinstitutioner, som udlåner de pågældende midler, vil virkningerne i henseende til at lette den almindelige kredit blive de samme. Man kan diskutere ordningerne, men i princippet vil det være det samme. Derfor mener jeg ikke, at hr. Per Hækkerup har ret i den kritik, han har rettet mod finansministeren og regeringen.

Når jeg mener, at det ikke nu var et spørgsmål om alene at dæmpe efterspørgselspresset, hænger det sammen med, at det er man i den samlede økonomiske politik nået meget langt med. Her vil jeg gerne have lov til at citere et par udtalelser, som nationalbankdirektøren netop i eftermiddag har fremsat, og hvoraf jeg har fået et referat. Nationalbankdirektøren siger bl. a.:

„Der er betydeligt bedre balance i Danmarks økonomi end for blot et halvt år siden. Der er sket en betydelig afdæmpning af efterspørgselspresset, hvilket har medført, at underskuddet på betalingsbalancen for indeværende år må antages at blive ikke uvæsentligt mindre end sidste år. Samtidig er prisstigningerne begyndt at aftage væsentligt.“

Jeg synes, at det af hensyn til sagligheden i den diskussion, vi fører om den økonomiske politik, var rimeligt, om man også fra oppositionens side ville være i stand til at anlægge samme vurdering.

Endelig skal jeg gøre en enkelt bemærkning til det, jeg diskuterede med hr. Ivar Nørgaard i formiddags. Det, der for mig var afgørende at tage afstand fra, var, at hr. Ivar Nørgaard tillagde mig den opfattelse, at jeg sigtede imod, at der kun skulle være én ansættelsesform for offentligt ansatte. Det sigter jeg ikke imod. Det står mig ganske klart, at vi har brug for forskellige ansættelsesformer til forskellige stillinger, og jeg ville netop ikke tage stilling til, på hvilke områder vi har særlig brug